

...แต่ความงดงามบนโลกใบนี้...

(ตอน 1)

ความรักและความสุขของคุณเป็นแบบไหน

แกงฉันทัก

ความรักของเพื่อน 4 ขา

เมื่อสมัยเด็ก ๆ เราเคยมีเพื่อน 4 ขา ใหม่

เพื่อน 4 ขา ตัวเอกตัวนี้ชื่อ “ ป้อปอาย ”

เป็นสุนัขที่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งเก็บมาเลี้ยง
ตกเย็นหน้าที่หลักของเด็กน้อยคือ

หลังจากกลับมาจากโรงเรียน ต้องไปทิ้งขยะ

แล้วเด็กผู้หญิงตัวน้อย กับเพื่อนคู่ใจ 4 ขาก็จะพากัน

เดินมุ่งหน้าไปที่ถังขยะริมถนนใหญ่ข้างถนน เหมือนเจ้าป้อปอายจะรู้หน้าที่

เมื่อเห็นเด็กน้อยถือถุงขยะเดินออกมา มันจะเดินนำหน้าตรงไปที่ถังขยะ

ริมถนนใหญ่โดยไม่ต้องบอกไปไหน และทุกครั้งเมื่อเด็กน้อยไปโรงเรียน เจ้าป้อปอายจะเดินมาส่งสักระยะแล้วก็กลับ และก็เฝ้ารอจนเด็กน้อยกลับมาจากโรงเรียน

มันจะกระโดดเหมือนจากกันไปนานเข้ามากอดเป็นประจำทุกวันจนแม่ดู

ไปหลายครั้งเพราะเพื่อนนักเรียนที่ชาวสะอาดจะเต็มไปด้วยรอยเท้าเจ้าป้อปอาย

เวลาไปเล่นเด็กน้อยก็จะมีเพื่อนร่วมทางและบอดี้การ์ดคอยติดตามเป็นเพื่อนเสมอ
กลับบ้านเย็นก็โดนแม่ดู ก้มหน้าคอดกทั้งคู่ เป็นอย่างนี้ผ่านไปหลายปีจนสิ้นอายุไซ

ของเจ้าป้อปอาย....การจากไปของป้อปอาย....

.....น้ำตาที่ไหลอาบแก้มปนความเจ็บปวดของการจากไปของเพื่อน

ดูเหมือนเป็นความรักและความผูกพันธ์ เล็ก เล็ก

แต่มันจะเป็นความรักและความทรงจำที่เด็กน้อยคนนี้จะจำไม่เคยลืมอย่างแน่นอน

ความรักของยายยิ้ม

ได้มีโอกาสดูรายการคนค้นคน อยู่ตอนหนึ่ง
เกิดความประทับใจมาก ปกติก็ประทับใจทุกตอนนะ
แต่เรื่องของคุณยายยิ้ม น่ารักจริง ๆ

ขออนุญาตนำเสนอในแบบของข้าพเจ้านะคะ ...

...ท่ามกลางป่าเขา ที่กว้างสุดลูกหูลูกตา ซึ่งถูกปกคลุมด้วยผืนป่าอันหนาที่บ
มีคุณยายอายุก็แปดสิบกว่า ขุดดิน ตัดไม้ไผ่ เพราะคุณยายยิ้มตั้งใจจะทำ
ฝายชะลอน้ำ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะ 14 แห่ง ยายต้องไปตัดไม้ไผ่ในป่าเพื่อนำมาทำ
ฝายชะลอน้ำ ยายค่อย ๆ ตักดินใส่ฝายไม้ไผ่คล้าย ๆ คันดินตามท้องนารอบบริเวณที่
ยายอาศัยอยู่ เพื่อเป็นแหล่งน้ำให้ต้นไม้และสรรพสัตว์ ในป่า

นับถือน้ำใจและความอดทนของยายมาก

คุณยายยิ้มใช้ชีวิตความเป็นอยู่แสนยากลำบาก อ่างว่าง เจียบเหงา

แต่นั้นคือสิ่งที่คนภายนอกมองและตัดสินใจ แต่ความเป็นจริง

กลับตรงกันข้าม ทุกช่วงเวลาที่ผ่านมาของคุณยายยิ้มเต็มไปด้วยคุณค่าและมีความสุข

ยายยิ้มอยู่คนเดียวมาเป็นเวลา สิบ สิบ ปี ในป่าและโดยอยู่ร่วมกับสรรพสิ่งในป่า

ทุกครั้งที่ยายเล่าเรื่องฝายชะลอน้ำ และ สรรพสิ่งต่าง ๆ ในป่า

ยายจะยิ้มและหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข

จนเราเป็นคนดูอดยิ้มตามแก้ไปด้วยไปได้

ด้วยคำพูดและสำเนียงที่ฟังแล้วดูน่ารักและอบอุ่นของยาย
มันทำให้เราเปลี่ยนจากความสงสาร และ ซึมซับความรักและความสุข
ที่ยายได้รับ ส่งผ่านมาถึงเราได้

คุณยายมีความรักที่งดงาม ต่อเพื่อน ร่วมโลก ไม่ใช่แค่มนุษย์
แต่เป็นทุกสิ่งบนโลกใบนี้ คุณยายเห็นคุณค่าและให้เกียรติทุกสิ่งทุกอย่าง

“ คนเราส่วนใหญ่ มีในสิ่งที่ยายยิ้ม ขาด คือ

ความสะอาดสะบาย และ พยายามกลบเกลียดจากธรรมชาติมากเกินไป ”

“ คนส่วนใหญ่ ก็ขาดในสิ่งที่ยายยิ้ม มี คือ

การ ความเคารพ จิตสำนึก ต่อธรรมชาติที่มีบุญคุณต่อเรา ”

ซึ่งฟังแล้วมันก็จริงและถูกที่สุด

ยายยิ้มมักจะทำพิธีไหว้ เทวดา ต้นไม้ และ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่อยู่ในป่า
เป็นพิธี เล็ก ๆ ยายบอกต้องขอมาขอโทษเจ้าป่า เจ้าเขา และป่า
เพราะการสร้างฝายชะลอน้ำ ของยายอาจมีบางสิ่งบางอย่างจะไปรบกวน
กระทบกระเทือนความเป็นอยู่เดิมของป่าหรือทำอะไรไม่ถูกไม่ควรต่อป่า

คุณยายท่านมีความเคารพต่อสรรพสิ่งบนโลกนี้....

อันนี้ที่เราขอยกย่องยายยิ้มมาก...

ภาพหญิงชรา หลังคอม เดินเหินไม่ค่อยสะดวกต้องมีไม้ค้ำคอยช่วย
เวลาขยับเดินไปทำฝายชะลอน้ำพร้อมกับจอบคูใจ 1 เล่ม ดูแล้วน่าสงสาร
แต่พอได้ฟังแกพูดแล้วรู้สึกดี มีความสุข และยิ้มไปด้วยทุกครั้งที่แกเล่า
ยายดูแลป่า ป่าก็ดูแลยาย เพราะคนแก่อายุแปดสิบกว่ากับบ้านที่สร้างแบบไม่สมบูรณ์
สักเท่าไรคุณยายก็อยู่มาได้เป็นสิบ สิบ ปี
และ จะไม่ยอมไปไหน ยายบอกยายมีความสุข
เราเชื่อว่ายายมีความสุขจริง ด้วยรอยยิ้ม และแววตาที่ยายเล่าให้ฟัง
ในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่ หาความสุขเจอ ยายยิ้มสุขที่ได้ทำอะไรเพื่อคนอื่นเพื่อสรรพ
สิ่งบนโลกใบนี้ โดยยึดหลักแนวทางของพ่อหลวงของเราชาวไทย

เลยย้อนกลับมาถามตัวเองแล้วเราหาความสุขกันเจอไหม
ในสังคมเมือง ที่ดิ้นรนไคว่คว่ำ ในสังคมที่ไม่มีความพอดี
ดูเหมือนชีวิตมีแต่การเร่งรีบ บางครั้งเราเคยถามตัวเองว่าเราเร่งรีบไปเพื่ออะไร
พอหันกลับไปมองยายยิ้มเหมือนมันดูจะสงบร่มเย็นอาจกินไม่อิ่ม นอนไม่หลับ

ไม่มีเงินทองมากมาย ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย แต่ทำไมยังมีความสุข

ปัจจุบัน ในสังคมเมือง ก็มีผู้คนมากมาย พยายามหาความสุขจากการให้
ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและเพื่อนร่วมโลก ด้วยการรวมตัวกันตั้งเป็นกลุ่มจิตอาสา
เพื่อช่วยเหลือและแบ่งปันน้ำใจให้กับสังคม ไม่มากก็น้อย

อันนี้ละมั้งที่คนในสังคมเมืองเรียกว่าความสุข

.....แล้วความสงบละเราหากันเจอหรือยัง....

เป็นคำถามที่ทุกคนต้องค้นหากันต่อไป

ความสูงเล็ก เล็ก

เมื่อหลายเดือนก่อน ตอนนั้น

เราได้เรียนที่รามคำแหงภาคพิเศษ

เพราะต้องทำงานตอนกลางวัน เลยต้องไปเรียน

ช่วงเย็น จนถึง 3 ทุ่มทุกวัน

วันนั้นรีบมากเพราะเข้าเรียนสายแระ

เลยเข้าห้องเรียนเลย หิวมากพอพักช่วงที่อาจารย์ให้เข้าห้องน้ำก็ปาเข้าไป

ทุ่มครึ่งแระ โรงอาหารก็ปิดต้องมาหาซื้อแถวหน้ารามข้างนอกมหาลัย

เลยอดใจรอเล็กเลยดีกว่าพอเลิกเราตรงไปเลยอีกฟากของมหาลัย

ด้วยความที่ขี้เกรียจหาร้านกินข้าวเลยตรงไปที่ร้านแมคโดนัลด์

ฝั่งตรงข้ามป้ายรถเมล์ที่เราจะขึ้น แล้วเราก็ได้เบอเกอร์ มาหนึ่งชิ้น

ตอนนั้นก็ประมาณ สามทุ่มครึ่งแระต้องรีบขึ้นรถเมล์เพราะเราต้องไปต่อรถตู้อีก

ซึ่งรถตู้เที่ยวสุดท้ายคือห้าทุ่มจากมหาลัยรามคำแหงไปปิ่นเกล้า

ก็ใช้เวลาเป็นชั่วโมงไว้ไปกินบนรถก็ได้ แล้วเราก็ข้ามสะพาน

ช่วงเดินข้ามสะพานลอยกลับมาป้ายรถเมล์ เราเจอขอทานพ่อลูก

แล้วเราก็เจอกับสายตาเด็กน้อยที่กำลังจ้องดูเบอเกอร์ของเราอย่างไม่คลาดสายตา

เราก็เดินแบบแอบ ๆ ไปได้สองสามก้าว

สุดท้ายก็ต้องเดินกลับมาที่เด็กน้อยแล้วเราก็ยื่นเบอเกอร์พร้อมแก้วน้ำได้

ให้เด็กน้อยนั้นไป เด็กน้อยคนนั้นดีใจมากยกมือไหว้แล้วยิ้มอย่างมีความสุข

ไม่รู้สิตอนนั้นรู้สึกหายหัวไปเลย หัวใจมันพังโต
เดินยิ้มยื่นป้ายรถเมล์เหมือนคนกำลังตกอยู่ในความ
รักอย่างบอกไม่ถูก

แบบนี้ละมั้งที่เค้าเรียกว่าความสุขชั่วขณะ
หรือป่าวไม่รู้นะ การให้แม่ดูเล็กน้อยสำหรับเรา
แต่ทำไมมันทำให้หัวใจเราพังโตได้ก็ไม่รู้
เราจำดวงตาและรอยยิ้มของเด็กน้อยคนนั้น

ได้จนทุกวันนี้เป็นรอยยิ้มที่ดูมีความสุขและมันก็ทำให้เรามีความสุข
แม้ว่าคืนนั้น เราจะเข้านอนโดยไม่ได้กินอะไรตถึงท้องเลยก็ตาม.....

วงจรความรัก

เริ่ม - จาก

เคยมีคนถามว่าทำไมเราถึงอยู่คนเดียวได้ ตอบไม่ถูกเหมือนกัน

ชีวิตทุกคนย่อมต้องเคยผ่านวงจรแห่งความรักแบบหมุนสวามากันทั้งนั้น

เราก็เป็นคนหนึ่งที่เคยผ่านมาและผ่านไป อาจจะยากที่จะเข้าใจ

เพราะความรู้สึกนั้นถ้าคนที่ไม่เคยผ่านเข้าไปก็จะไม่เข้าใจ

แต่คนที่เคยผ่านมันมาเชื่อว่าต้องเข้าใจเช่นกันกับการจากไปของวงจรแห่งความรัก

มันเหมือนคนตาบอดชั่วขณะ สมองฟ่อ ปัญญาทึบ หูอื้อ

และ ยังมีหลายคนบอกว่าช่วงนั้นต้องการกำลังใจเป็นอย่างมาก

บ้างบอกให้หาจากครอบครัว บ้างบอกให้หาจากคนรอบข้างที่รักเรา

บ้างก็ให้วงจรความรักใหม่มาทดแทน

ก็คงประมาณว่าแหล่งยึดเหนี่ยวจิตใจไม่ให้เตลิดไปไกล

ไม่แปลกใจเลยสำหรับคนที่เค้ฝึดหวังถึงขนาดฆ่าตัวตาย

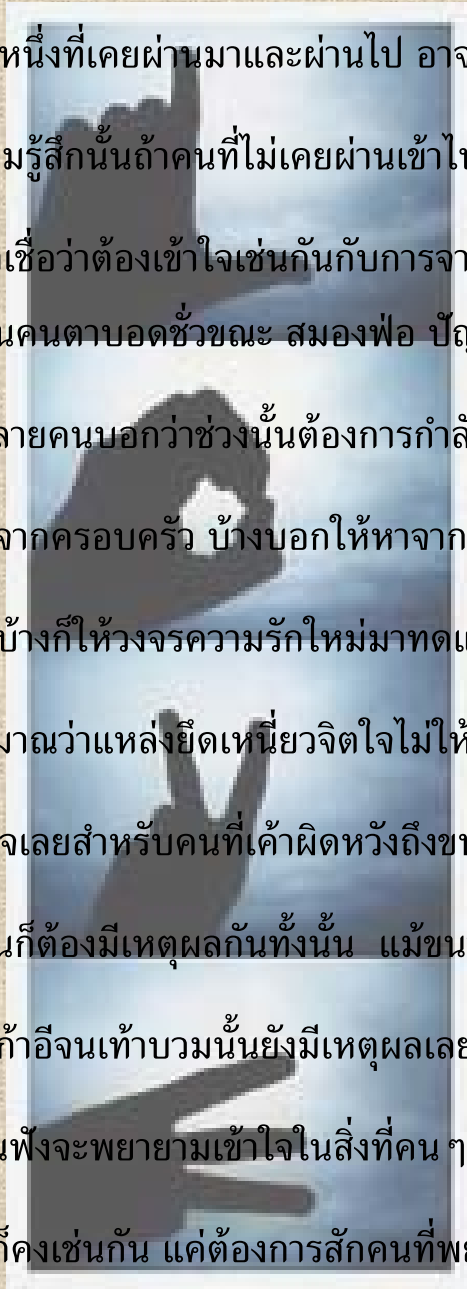
เชื่อทุกคนก็ต้องมีเหตุผลกันทั้งนั้น แม้ขนาดเวลาโมโห

ยังเตะเก้าอี้จนเท้าบวมนั้นยังมีเหตุผลเลยที่เตะเก้าอี้

แล้วแต่ว่าคนฟังจะพยายามเข้าใจในสิ่งที่คน ๆ นั้นทำลงไปไหม

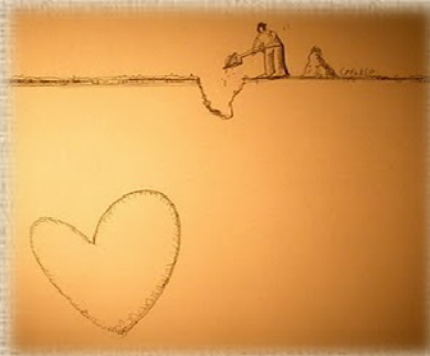
ช่วงนั้นก็คงเช่นกัน แค่ต้องการสักคนที่พยายามเข้าใจ

ในสิ่งที่คนฝึดหวังกับวงจรความรักยังไม่เข้าใจตัวเองเลย

คงยาก อย่างที่เค้าพูดกัน ไม่เจอ ไม่โดนกับตัว ไม่มีทางรู้ถึงความรู้สึกนั้น
แล้วเมื่อก้าวผ่านมันมาได้ และเราเลือกที่จะไม่หันหาครอบครัว
ก็คงเหมือนคนอื่นอีกหลาย ๆ คนที่เจอเจอแล้วเลือกที่จะเอากำลังใจเพื่อน
เพื่อนที่เข้าใจ พร้อมจะเข้าใจ พร้อมที่จะเคียงข้าง
และอาจเป็นเพราะไม่ต้องการให้ครอบครัวมาทุกข์กับเรา
หรือเพราะไม่ต้องการเห็นน้ำตาจากครอบครัวเรา
หรือ ไม่ต้องการให้ครอบครัวเห็นว่าเราอ่อนแอ
อาจจะเป็นโชคดีของเราที่เราได้กัลยาณมิตรที่ดี ดึงชีวิตจากคนที่อ่อนแอ
แขน ขา หมดแรง ตาบอด สมองที่บ ให้อ่อย ๆ ลุกขึ้นยืนใหม่อีกครั้ง
ลุกขึ้นได้ใหม่ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์ก็ตามแต่ก็ผ่านมาได้ด้วยใจที่เข้มแข็ง
และแข็งแรง มีสติ ตาค่อย ๆ สว่าง สมองที่ทึบค่อปล่อง ..
ในท่ามกลางผู้คนมากมาย ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต มากหน้าหลายตา
แต่จะมีสักกี่คนที่พยายามดึงมือคนที่หมดหวังกับชีวิตติด
และประคองให้ลุกขึ้นยืนมาใหม่อีกครั้ง ซึ่งส่วนหนึ่งก็เกิดจากกำลังใจจากครอบครัว
ที่ทำให้เราลุกขึ้นมาได้
หากมองย้อนกลับไป....ในขณะที่มีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะจมน้ำ
ก็ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่พยายามช่วยกันดึงมือออกจากวังวนแก่งนั้น
และพยายามดูแลจิตใจเรา พยายามเข้าใจในเราเป็นเรา
พยายามทำให้เรายิ้ม ให้เราหัวเราะ พยายามเช็ดคราบน้ำตาทุกครั้งที่มีน้ำไหล

และจะเช็ดต่อไปจนกว่าเราจะไม่มีน้ำตาอาบแก้ม
หรือสามารถเช็ดน้ำตาด้วยมือของตัวเองได้

ไม่ว่านามเท่าไร ขอขอบคุณเพื่อนรัก
เพื่อนแท้...ขอบคุณที่เรายังมีเราจนทุกวันนี้..ขอบคุณ